

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและรายงานการวิจัยที่ได้นำเสนอในบทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ บทความและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเรียนการสอน วิชาพลานามัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังนี้

ความต้องการ

ความต้องการ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะบันดาลให้คนมีความเจริญเติบโตหรือมีพัฒนาการ ในทุกส่วนที่ประกอบเป็นอินทรีย์ของคน ไม่ว่าจะเป็นด้านกายภาพ จิตภาพ อารมณ์และสังคม ดังนั้น ความต้องการของมนุษย์จึงถือว่าเป็นแรงขับที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาการขึ้น (เชียรศรี วิริธสิริ, 2527)

ความต้องการพื้นฐานของคนเราแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการทางกาย เป็นความต้องการที่ติดตัวมาแต่กำเนิดและจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ ชัยถ่าย เป็นต้น

2. ความต้องการทางสังคมเป็นความต้องการที่เกิดจากการเรียนรู้และจากภาวะติดต่อเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นในสังคมเช่น ความรัก ความมั่นคง เป็นต้น

อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) ได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ตามลำดับชั้นออกเป็น 5 ชั้น เรียกว่า ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) (สงวน สุทธิเลิศอรณ, 2528)

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ (Survival Needs) ได้แก่ความต้องการในเรื่องของอากาศ ความต้องการอาหารน้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรคและความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการความมั่นคงและปลอดภัยของชีวิต (Safety and Security Needs) ได้แก่ ความต้องการที่จะอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัยจากการถูกทำร้ายร่างกายหรือถูกขโมยทรัพย์สิน หรือความมั่นคงในการทำงาน และการมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคงในสังคม
3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social Needs) ได้แก่ความต้องการที่จะให้สังคมยอมรับว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
4. ความต้องการที่จะมีเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs) เป็นความต้องการที่เด่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่จะให้ได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ความต้องการด้านนี้เป็นความต้องการระดับสูงที่เกี่ยวกับความมั่นใจในตนเองในเรื่องของความรู้ ความสามารถ และความสำคัญของบุคคล
5. ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูงสุด ซึ่งเป็นความต้องการที่อยากจะให้เกิดความสำเร็จในทุกอย่างตามความนึกคิดของตนเอง เพื่อที่จะพัฒนาตัวเองให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ อาจสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้
 แผนภูมิทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs)

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นสัดส่วนของความต้องการว่า มนุษย์มีความต้องการทางร่างกายก่อนและจะเกิดความต้องการทางด้านจิตใจซึ่งมีการพัฒนาเป็นไปตามลำดับชั้นจากความต้องการขั้นพื้นฐานสู่ความต้องการระดับสูงดังนี้ คือ ในขณะที่ความต้องการทางด้านร่างกายยังมีอยู่มากบุคคลจะปฏิบัติตนเพียงเพื่อมุ่งสนองความต้องการขั้นพื้นฐานเท่านั้น ความต้องการประเภทอื่นจะมีบทบาทน้อยมากแต่เมื่อบุคคลนั้นได้รับการตอบสนอง หรือได้รับการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจตามความต้องการระดับนี้แล้ว ความต้องการความมั่นคง และปลอดภัยในชีวิตจึงจะมีความสำคัญต่อตนเพิ่มขึ้นและตราบใดที่บุคคลยังไม่รู้สึกปลอดภัยหรือมั่นคงความต้องการด้านอื่น ๆ ที่สูงขึ้นไปจะยังไม่เกิดขึ้น

กระบวนการเรียนการสอน

การเรียนรู้

มิลลาร์ด (Millard อ้างถึงในทองทิพย์ วรณพัฒน์ และคณะ, 2522) ได้ให้ความหมายของการเรียนไว้ว่า "การเรียนรู้ คือ กิจกรรม (Activities) ทั้งหลายที่เป็นผลทั้งปริมาณและคุณภาพในการปรับปรุงแก้ไขของร่างกาย หรืออินทรีย์ (Organisms) ที่เกิดจากปฏิกิริยา (Re-Action) ระหว่างตัวเรากับสิ่งแวดล้อม "

ดีวี (Dewey อ้างถึงใน ทองทิพย์ วรณพัฒน์ และคณะ, 2522) ได้ให้ความหมายของการเรียน ไว้ว่า " การเรียนรู้ คือ ผลบวกอันเป็นรายเฉลี่ยของสิ่งที่รู้อันเหลืออยู่หลังจากล้มเหลวแล้วและการเรียนรู้คือ สิ่งที่บุคคลกระทำในขณะที่เข้าเรียน "

กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยผ่านกระบวนการของประสบการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามมากยิ่งขึ้น

การสอน

กู๊ด (Good , 1959) ได้ให้ความหมายของการสอนไว้ดังนี้

1. การสอน คือ การให้การศึกษากับเด็กในโรงเรียน
2. การสอน คือ การจัดกิจกรรมอุปกรณ์ต่างๆ และแนะแนวทางในการเรียนทุก

สถานการณ์

ทองทิพย์ วรณพัฒน์ และคณะ (2522) ได้ให้ความหมายของการสอนไว้ว่า " การสอน หมายถึง การแนะแนวทางเด็ก โดยใช้วิธีต่างๆ และจัดกิจกรรมต่างๆ ให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กงอกงามและพัฒนาไปในทางที่พึงประสงค์ ตามความมุ่งหมายของการศึกษา "

กิจกรรมการเรียนการสอน

หมายถึง กระบวนการที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยมีจุดประสงค์ทางการศึกษา การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เกิดขึ้นและมีผลในทางที่ทำให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตามจุดประสงค์ทางการศึกษา

ที่กำหนด (ต๋นย๋ ไชยโยธา, 2534)

องค์ประกอบของการเรียนการสอน

1. ผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เป็นผู้ที่อยู่ในระยะวัยรุ่นที่ก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่ จึงเป็นผู้ที่มีอารมณ์ผันแปร ที่ต้องการคำแนะนำให้ปรับพฤติกรรมให้ถูกต้อง ในด้านการเรียนที่มีความกระตือรือร้นสนใจบทเรียนที่แปลกใหม่สนใจความคิดที่มีอุดมการณ์สนใจ เรื่องที่จะนำไปประยุกต์ใช้ชีวิตประจำวันและนำไปช่วยสังคมได้ ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามาจากทุกสารทิศมาจากสิ่งแวดล้อม ทัศนคติ และวิถีชีวิตจากครอบครัวที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้สอนจึงควรยอมรับและเข้าใจสภาพของผู้เรียนที่ไม่เหมือนผู้สอน ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเพื่อให้รู้ว่าผู้เรียนมีลักษณะอย่างไร ชอบอะไร สนใจอะไร แล้วพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในวิชาที่อาจารย์จะสอนให้ ก็ย่อมจะทำให้การสอนประสบผลสำเร็จไปด้วย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530)

2. ผู้สอน เป็นผู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในระบบการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงบทบาทของผู้สอนกิจกรรมของผู้สอน และลักษณะสำคัญของผู้สอนที่ถูกต้องเหมาะสมควรเป็นอย่างไร คุณภาพและความดีพร้อมของผู้สอนจะต้องสูงและพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความพอใจและเต็มใจ (รุ่งทิวา จักรกร, 2527) ทั้งนี้เพราะบุคลิกภาพ และความสามารถของผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกปรับปรุงเทคนิค และวิธีสอนให้เหมาะสมไม่ใช้วิธีสอนแต่เพียงอย่างเดียวตลอดไป ดัดแปลงแก้ไขวิธีการสอนโดยใช้หลายๆ วิธีจึงจะทำให้ผู้เรียนสนใจ และไม่เกิดความเบื่อหน่าย(อบรม ลินภิบาลและกุลชลิ วงศ์ศิริพร, 2524)

3. หลักสูตร คือ ประสพการณ์ที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้บรรลุจุดหมายปลายทางที่ต้องการ(Doll, 1974)ส่วนสำคัญของหลักสูตรได้แก่ จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งรวมถึงการใช้วัสดุอุปกรณ์ และการวัดและการประเมินผล เนื่องจากหลักสูตรเป็นสื่อกลางที่จะนำนักเรียนให้ไปสู่จุดหมายปลายทางที่สังคมได้คาดหวังไว้ ผู้สอนจะต้องทำการศึกษหลักสูตรให้เข้าใจอย่างแจ่มชัด

4. สิ่งแวดล้อมทางการเรียนการสอน มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนด้วยเหมือนกัน สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนได้แก่ สถานที่ เครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยสอน วิธีการสอน(รุ่งทิพา จักรกร, 2527) และจินตนา ยูนิพันธ์(2527) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนว่า "หากผู้เรียนกับผู้สอนมีการวางแผนร่วมกันในทุกๆระยะของการเรียนการสอน รวมทั้งการทำงานร่วมกัน จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้"

5. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน จะประกอบด้วยกิจกรรมย่อยๆ หลายชนิด เช่นการเตรียมความพร้อม การประเมินความรู้ของผู้เรียนก่อนที่จะสอนการให้ เนื้อหาสาระใหม่ การเสริมสร้างทักษะและกิจกรรมสนับสนุน

6. การควบคุมการเรียนการสอน หมายถึงวิธีการที่จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ(สงัด อุทรานันท์, 2526) ได้แก่การใช้คำถามต่างๆ การสร้างเสริมกำลังใจ (Reinforcement) การประเมินความรู้ของผู้เรียนขณะที่กำลังเรียน เพื่อจะได้รู้ว่าผู้เรียนมีความเข้าใจ หรือเกิดทักษะตามที่ต้องการเพียงใด หากพบว่ายังไม่เข้าใจ หรือมีความสับสนอยู่ก็อาจจะต้องทำการอธิบายซ้ำหรือสอนให้ช้าลง ในทางกลับกันหากเรื่องนั้นผู้เรียนมีความเข้าใจเป็นอย่างดีแล้วก็อาจจะผ่านขั้นตอนของการสอนในเรื่องนั้นไปโดยรวดเร็ว

7. ผลผลิตของการสอน (Output) บลูม (Bloom, 1956) กล่าวว่า " ผลผลิตของการสอนก็คือ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนในด้านความรู้ความเข้าใจความสามารถในการแก้ปัญหา ทักษะ และเจตคติ ในการคิดแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน " ถ้าหากการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ตั้งแต่แรกแล้ว ก็แสดงว่า การเรียนการสอน ที่ผ่านไประนั้นได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ผลผลิตของการสอนยังมีความสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผลผลิตที่ได้จากการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง จะ เป็นการบอกให้ทราบถึงลักษณะของความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่จะ เรียนในเรื่องอื่นในครั้งถัดไป

8. ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) คือ การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากการสอนได้ผ่านไป แล้ว (สงัด อุทรานันท์, 2526) ถ้าหากผลผลิตที่ได้จากการสอนต่ำกว่า จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในตอนแรกก็จำเป็นจะต้องวิเคราะห์หาจุดบกพร่อง เพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป เช่น ผู้เรียนอาจจะยังมีพื้นฐานความรู้เดิมไม่เพียงพอ จุดมุ่งหมายของการสอนที่ตั้งไว้อาจจะสูงเกินไป เนื้อหาสาระ

ที่นำมาสอนอาจจะไม่เหมาะสมกับความสามารถ หรือความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเรียน การสอน อาจจะ ไม่เป็นที่น่าสนใจของผู้เรียน หรือการใช้สื่อการเรียนการสอนยังไม่ดีพอ

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ทักษะและประสบการณ์

ปรัชญาของหลักสูตร

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีหน้าที่จัดการศึกษาและค้นคว้าในศาสตร์ต่างๆโดยมุ่งส่งเสริม วิชาการชั้นสูงและวัฒนธรรมแห่งชาติมหาวิทยาลัยมุ่งผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรมจริยธรรม มีทั้งความรู้ กว้างและความรู้ความสามารถในสาขาวิชา มีความเข้าใจตัวเอง และสภาพแวดล้อมของตัวเอง ดีขึ้น รู้จักคิด มีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล สามารถพัฒนา ตนเองและนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต และพัฒนาสังคมที่ตนอาศัยอยู่ เป็น ส่วนรวมการที่จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นการให้ความรู้และ ประสบการณ์ ทางวิชาการเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ควรมีการส่งเสริมให้นักศึกษามีสุขภาพ พลานามัยที่สมบูรณ์ มีบุคลิกภาพที่ดี และมีความรู้ประสบการณ์ในด้านต่างๆ เพื่อที่จะได้ เป็นบัณฑิตที่ มีคุณค่าสามารถดำรงชีวิตและประกอบอาชีพต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัว เข้ากับ ผู้อื่น ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างดีด้วย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงเห็นสมควรให้มีการจัดหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ทักษะ และประสบการณ์ขึ้น เพื่อให้ นักศึกษามีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์ มีบุคลิกภาพดี มีประสบการณ์ใน ด้านต่างๆ อันจะ เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์
2. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดี
3. เพื่อให้ นักศึกษาได้มีทักษะและประสบการณ์ เฉพาะด้านบางอย่าง

ประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับ

1. ทำให้นักศึกษามีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง สมบูรณ์
2. ทำให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัว เข้ากับผู้อื่นได้
3. ทำให้นักศึกษาได้พัฒนาการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักทำงาน เป็นทีม
4. ทำให้นักศึกษามีลักษณะการ เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีน้ำใจ เป็นนักกีฬา
5. ทำให้นักศึกษารู้จักการแก้ปัญหา เฉพาะหน้า ได้ดีขึ้น
6. ทำให้นักศึกษาฝึกทักษะ เฉพาะด้านบางอย่าง ที่สามารถนำไปใช้ ประโยชน์ใน การประกอบอาชีพและในชีวิตประจำวันได้
7. หากนักศึกษามีความสามารถในทักษะที่ได้ เรียนมาเป็นพิเศษ เช่น มีความสามารถ ในการกีฬา มีความสามารถในการพูด ก็อาจใช้ความสามารถนั้นสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองและ มหาวิทยาลัยได้

โครงสร้างและองค์ประกอบของหลักสูตร

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ทักษะและประสบการณ์ เป็นหลักสูตรวิชา เลือก เสรีวิชาใน หลักสูตรแบ่ง เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มวิชาพลานามัย	รวม	20	วิชา	ประกอบด้วย
ก. ทฤษฎีพลานามัย		3	วิชา	
ข. ภาคปฏิบัติพลานามัย		17	วิชา	
2. กลุ่มวิชาส่งเสริมทักษะและประสบการณ์		4	วิชา	

ตั้งมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มวิชาพลานามัย
 - ก. ภาคทฤษฎีพลานามัย มี 3 วิชา คือ

มธ.211 การป้องกันการบาดเจ็บจากการเล่นกีฬา 2 หน่วยกิต

มธ.212 การจัดการแข่งขัน 2 หน่วยกิต

มธ.213 การอยู่ค่ายพักแรม 2 หน่วยกิต

ข. ภาศปฏิบัติพลานามัย มี 17 วิชา คือ

มธ.221 ฟุตบอล 1 หน่วยกิต

มธ.222 วอลเลย์บอล 1 หน่วยกิต

มธ.223 บาสเกตบอล 1 หน่วยกิต

มธ.224 ซอฟท์บอล 1 หน่วยกิต

มธ.225 เทนนิส 1 หน่วยกิต

มธ.226 เทเบิลเทนนิส 1 หน่วยกิต

มธ.227 แบดมินตัน 1 หน่วยกิต

มธ.228 ตะกร้อ 1 หน่วยกิต

มธ.229 กรีฑา 1 หน่วยกิต

มธ.231 มวยไทย 1 หน่วยกิต

มธ.232 มวยสากล 1 หน่วยกิต

มธ.233 ศิลปะการป้องกันตัว 1 หน่วยกิต

มธ.234 วายุน้ำ 1 หน่วยกิต

มธ.235 เกมเบ็ดเตล็ด 1 หน่วยกิต

มธ.236 การบริหารร่างกาย 1 หน่วยกิต

มธ.237 ลีลาศ 1 หน่วยกิต

มธ.238 ลีลาศศึกษา 1 หน่วยกิต

2. กลุ่มส่งเสริมทักษะและประสบการณ์ มี 4 วิชา

มธ.241 การฝึกพูดในที่ชุมชน 1 หน่วยกิต

มธ.242 การใช้ห้องสมุดและวิธีการเขียนรายงาน 1 หน่วยกิต

มธ.243 ความรู้เกี่ยวกับเครื่องใช้สำนักงาน 1 หน่วยกิต

มธ.244 การจราจรและการขับขี่ยวดยานพาหนะ 1 หน่วยกิต

วิชาในหลักสูตรนี้ มีทั้งการบรรยายและการปฏิบัติ โดย

1. กลุ่มวิชาพลานามัย

ก. ภาคทฤษฎีพลานามัย จะเป็นวิชาบรรยาย ใช้เวลาบรรยาย สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

ข. ภาคปฏิบัติพลานามัย จะเป็นวิชาปฏิบัติ ใช้เวลาปฏิบัติ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

2. กลุ่มวิชาส่งเสริมทักษะและประสบการณ์ มีทั้งการบรรยายและปฏิบัติ ใช้เวลาบรรยายและปฏิบัติสัปดาห์ละ 1 1/2 ชั่วโมง

ข้อกำหนดของหลักสูตร

นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชาเหล่านี้ โดยนับหน่วยกิต เป็นวิชา เลือก เสรีได้ไม่เกิน กลุ่มละ 3 หน่วยกิต รวมทั้งหมดไม่เกิน 6 หน่วยกิต โดยจะต้องไม่ขัดกับข้อกำหนดหลักสูตร หรือเงื่อนไขในการศึกษาวิชา เลือก เสรีของคณะ/สาขาวิชาที่นักศึกษาสังกัดอยู่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าและรวบรวมผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2503 พจนา เสดะกัณณะ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติ นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาส่วนกลาง" ในเขตพระนครธนบุรี 6 แห่งจำนวน 720 คน โดยใช้แบบสอบถาม พบว่านักเรียนฝึกหัดครูในส่วนกลางต้องการให้สถาบันของตนจัดหาอุปกรณ์ให้

เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและสถานที่ทางด้านพลศึกษา ควรปรับปรุงให้อยู่ในสภาพที่ดียิ่งขึ้น
นอกจากนั้นควรมีกิจกรรมพลศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนฝึกหัดครูด้วย

ในปีพ.ศ. 2508 รัตนา วัฒนกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การสำรวจความคิดเห็น
ของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา " โดย
ใช้แบบสอบถามถามนักเรียนฝึกหัดครูชาย 321 คน และนักเรียนฝึกหัดครูหญิง 500 คน พบว่า
สนาม อุปกรณ์การสอน ห้อง เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว และโรงฝึกพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ กิจกรรมที่
นักเรียนฝึกหัดครูชอบมากเรียงตามลำดับ คือ บาสเกตบอล แบดมินตัน กระโดดน้ำ การช่วย
คนตกน้ำ ว่ายน้ำ กายบริหาร ส่วนกิจกรรมที่ชอบน้อยที่สุดคือ แชนด์บอล ซอฟบอล และ
ซฟเฟิลบอร์ด นักเรียนฝึกหัดครูส่วนใหญ่ เห็นว่าพลศึกษาไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน และในด้าน
การสอนควรพิจารณาถึงทักษะ ความรู้เกี่ยวกับกติกา ทักษะ การเป็นผู้นำและผู้ตาม การตรงต่อ
เวลาและการมาเรียนสม่ำเสมอด้วย

ในปี พ.ศ.2510 สุมณมาลัย สุเทพภักดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การสำรวจอุปสรรค
และปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา " โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียน
ทั้งระดับ ป.กศ.ต้น และป.กศ.สูง พบว่า สถานที่เรียนพลศึกษา ห้องปฐมพยาบาล และ
อุปกรณ์ต่างๆ โดยเฉพาะสำหรับการสอน ว่ายน้ำ แบดมินตัน ฟันดาบมีไม่เพียงพอ นักศึกษามี
ความเห็นว่าคุณสอนเคร่งครัดต่อระเบียบวินัยมาก เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลนั้น นักศึกษาเห็นว่า
ควรมีการสอบทุกครั้งเมื่อจบบทเรียนแล้ว ปัญหาสำคัญที่อาจารย์ผู้สอนพบคือ นักศึกษามีพื้นฐานความรู้
ไม่เท่ากัน อุปกรณ์และสถานที่มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา

ในปี พ.ศ. 2513 สุภากรณ์ สุขถาวร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา
ในสถาบันฝึกหัดครู " โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู
25 แห่ง จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษานามัยมีไม่เพียงพอ และ
จำนวนนักศึกษาห้องหนึ่งๆ มากเกินไป อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ความมุ่งหมาย
ในหลักสูตรวิชาพลศึกษานามัยไม่ได้สัดส่วนกับเวลาที่สอน และจำนวนหน่วยกิตหนังสือวารสารสำหรับ
ค้นคว้ามีไม่เพียงพอขาดสถานที่สอนในร่ม ขาดห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายห้องอาบน้ำ ตู้เก็บเสื้อผ้า
หิ้งชายและหญิง และอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยมีงานนอกเหนือจากงานสอนมาก

ในปีเดียวกัน เสมียน พิชิตกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษาปัญหาการจัดการและบริหาร

ด้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู " โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์พลศึกษาจำนวน 62 คน จากสถาบันฝึกหัดครู 26 แห่ง พบว่า สถาบันฝึกหัดครูต่างๆขาดสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาจำนวน อาจารย์พลศึกษามีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา

ในปี พ.ศ. 2516 มาลี ศิริ ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ปัญหาความต้องการของนักศึกษา ในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า " โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาจำนวน 960 คน ผลการวิจัยพบว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ขาดอัตรากำลัง สถานที่และอุปกรณ์ นักศึกษามีความรู้และทักษะด้านพลศึกษาน้อย นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้จัดสรรงบประมาณ จัดหาบุคลากร ปรับปรุงสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และ เครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้นำทางสันทนาการมาดำเนินการสอน ส่งเสริม การแข่งขันกีฬาทั้งภายใน และภายนอก ผู้วิจัยได้ เสนอให้ตั้งศูนย์สำหรับจัดโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการขึ้นโดยเฉพาะ

ในปี พ.ศ. 2517 สงบ แสงมณี ได้ทำการวิจัย เรื่อง " การจัดโปรแกรมพลศึกษา ระดับปริญญาตรีในภาคกลาง " โดยใช้แบบสอบถามถามอาจารย์พลศึกษาจำนวน 45 คน และ นิสิต นักศึกษา จำนวน 381 คน จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ผลการวิจัยพบว่านิสิต นักศึกษา มีความสนใจในโปรแกรมการสอนในชั้นเรียนมากที่สุดและต้องการให้มีสถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก วัสดุ อุปกรณ์ให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต นักศึกษาที่สนใจโดยทั่วถึงกัน

ในปี พ.ศ. 2519 จันทร ห่องศรี , สมบัติ กาญจนกิจและอนันต์ อัฐชูได้สำรวจ ความสนใจในการกีฬาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่ามีผู้สนใจและ เคย เล่นกีฬาร้อยละ 86.23 ซึ่งชอบ เล่นกีฬาทั้งประเภททีมและบุคคล ส่วนในด้านบริการสนามและอุปกรณ์ นิสิตมีความต้องการมากในสิ่งต่อไปนี้คือ ต้องการเข้าร่วมโปรแกรมการฝึก เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพ ทางการกาย ต้องการให้มีผู้ฝึกสอนหรือพี่เลี้ยง ต้องการให้มีภาพยนตร์และสไลด์ เกี่ยวกับการกีฬา ต้องการให้จัดบริการทดสอบสมรรถภาพทางด้านร่างกาย ต้องการให้จัดบริการทางด้านอุปกรณ์ และให้มีสนามกีฬาอยู่ใกล้ๆ คณะวิชา

ในปี พ.ศ. 2520 วิสูตร กองจินดา และคณะ ได้ทำการวิจัย เรื่อง " การศึกษาปัญหา และความต้องการของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ต่อโปรแกรมพลศึกษาทั่วไป " โดยใช้

แบบสอบถามถามนิสิตระดับปริญญาตรีในคณะต่างๆของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ประจำปีการศึกษา 2521 ที่ได้เรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปมาแล้วจำนวน 935 คน ผลการวิจัยพบว่านิสิตส่วนมากมีปัญหาในเรื่องการลงทะเล เป็นวิชาพลศึกษา การประชาสัมพันธ์ในการลงทะเล เป็นยังไม่เหมาะสมและต้องการให้มีการลงทะเล เป็นกิจกรรมพลศึกษาล่วงหน้า การเลือกกิจกรรมพลศึกษาได้ไม่ตรงกับความสนใจ และ ความถนัดกิจกรรมที่นิสิตสนใจเรียนมากที่สุดได้แก่ ว่ายน้ำ สีลาศ แบดมินตัน เทนนิส สำหรับปัญหาต่างๆ นั้น นิสิตส่วนมากต้องการให้มีการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติควบคู่กันไป และการประเมินผลควรมีการประเมินผลทั้งด้านทฤษฎี และปฏิบัติด้วย เกี่ยวกับตำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ นิสิตส่วนมากมีความต้องการให้มหาวิทยาลัย จัดสนามและสถานที่ ตามลำดับความ ต้องการดังนี้ สระว่ายน้ำ โรงยิม เนเซียม สนามแบดมินตัน สนามเทนนิส

ในปี พ.ศ. 2521 นกพร หัตถ์นิยนา ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล " โดยส่งแบบสอบถามไปยังนักศึกษาระดับอนุปริญญาและปริญญา จำนวน 1,430 คน ผลการวิจัยพบว่า สถานที่อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางการกีฬา มีไม่เพียงพอและมาตรฐานคุณภาพต่ำ ด้านการบริหารและการบริการ นักศึกษาเห็นว่า ควรจะจัดตั้งศูนย์กีฬา หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านกีฬาโดยเฉพาะ ด้านการเรียนการสอนนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการ ให้ เป็นวิชาเลือกไม่มีหน่วยกิต ที่มีค่าเวลาเรียนเท่ากับ 2 หน่วยกิต เรียนในภาคเรียนใดของชั้นปีใดก็ได้แต่ต้องเรียนภาคเรียนละ 1 กิจกรรม กิจกรรมที่เปิดสอนควรเน้นกิจกรรมประเภททีมและบุคคลเท่าๆ กัน นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้เปิดสอนวิชา ว่ายน้ำ แบดมินตัน บาสเกตบอล เทนนิส วอลเลย์บอลและกิจกรรมเข้าจังหวะ (สีลาศ)

ในปี พ.ศ. 2524 ถนอมวงศ์ ทวีบูรณ์, สุเนต นวกิจกุลและศิรินาถ บุญสงวน ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การใช้เวลานอกเวลาเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย " โดยส่งแบบสอบถามไปยังนิสิตคณะต่างๆ จำนวน 789 คน ผลการวิจัยพบว่านิสิตใช้เวลาเรียนในวันที่มีการเรียนการสอนเพื่อพบปะพูดคุยกับเพื่อนฝูง พักผ่อน และ เล่นกีฬา ตามลำดับ และนิสิตต้องการใช้โรงยิม เนเซียม ในวันเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดราชการเวลา 08.00-18.00 น. รวมทั้งช่วงปิดภาคเรียนและวันธรรมดาค่าเวลา 06.00-18.00 น.

ในปีเดียวกัน รัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามตามอาจารย์พลศึกษา และนิสิตนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง และ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพลศึกษา โดยแบ่งเป็น อาจารย์พลศึกษา 40 คน นิสิตนักศึกษา 320 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการเรียนของนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ ประสบปัญหาเกี่ยวกับการขาดการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมขาดการฝึกซ้อมทักษะกีฬาต่างๆ ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก พบว่าไม่ได้รับความสะดวก ในการใช้สถานที่ ห้องพยาบาล และ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการปฐมพยาบาลมีไม่เพียงพอ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้แหล่งค้นคว้าพบว่า นิสิตนักศึกษาขาดหนังสือวารสารและ เอกสารที่ช่วยส่งเสริมการเรียนพลศึกษาให้ได้ผลดี หนังสือที่ห้องสมุดอนุญาตให้ยืมออกมีน้อยเกินไป ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนพบว่าไม่มีเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลที่แน่นอนในแต่ละวิชา การให้เกรดในการเรียนขึ้นอยู่กับความพอใจของอาจารย์ผู้สอน เวลาที่ใช้ในการวัดผลทางพลศึกษามีน้อยเกินไป จนไม่สามารถทำได้ครอบคลุมเนื้อหา

ในปี พ.ศ. 2525 ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร และรัชนิ ชวัญบุญจัน ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ความต้องการของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา " โดยส่งแบบสอบถามไปยังนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ทั้ง 14 คณะ จำนวน 1,160 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ระเบียบการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป การประเมินผลวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป ลักษณะของอาจารย์ผู้สอน สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ตลอดจนมีความเห็นด้วยกับการเปิดสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป โดยเฉลี่ยมาก กิจกรรมพลศึกษาทั่วไปที่ควรเปิดสอน ประเภทบุคคลได้แก่ วัยน้ำ แบดมินตัน เทนนิส และศิลปะป้องกันตัว ประเภททีม ได้แก่ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล และตะกร้อ

ในปี พ.ศ. 2525 สุธรรม เตชดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ความคิดเห็นของผู้บริหารครูพลศึกษา และนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัด และดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาพยาบาลในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารครูพลศึกษาและนักศึกษาพยาบาล ของสถาบันการศึกษาพยาบาล ในกรุงเทพมหานครจำนวน 14 สถาบัน รวมทั้งสิ้น 203 คน ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาในการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันการศึกษาพยาบาลที่เบี่ยงเบนมาก คือ ขาดสนามในการฝึกซ้อม ความไม่เหมาะสมของขนาดและบริเวณสนามของสถาบัน สนามที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาไม่เพียงพอ ไม่ได้ได้รับความสะดวกในการเบิกใช้และสงวนอุปกรณ์ และอัตราส่วนของครูพลศึกษากับนักศึกษาไม่สมดุลย์ ครูพลศึกษาใช้วิธีสอนสอนแบบครูอธิบาย ครูสาธิตและให้นักศึกษามีปฏิบัติและวัดผลโดยให้สอบปฏิบัติทักษะ

ในปี พ.ศ. 2526 ลิทธิ วนิชาชีวะ ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ปัญหาการเรียนการสอน วิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไปที่เป็นวิชาบังคับในมหาวิทยาลัย " โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชากิจกรรมพลศึกษาทั่วไป เป็นวิชาบังคับ 54 คน และนิสิต นักศึกษา ที่เรียนวิชา กิจกรรมพลศึกษาทั่วไปเป็นวิชาบังคับ 800 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีเวลาค้นคว้าฝึกฝนเพิ่มเติม และพื้นความรู้เกี่ยวกับทักษะกีฬาไม่เหมาะสม อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนิสิตนักศึกษา สถานที่ไม่เพียงพอและไม่ได้สัดส่วน มีสิ่งรบกวน และไม่ถูกสุขลักษณะ

ในปี พ.ศ. 2527 รัฐพล ศรีวโรบล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารและครูพลศึกษาจำนวน 40 คน และนักเรียน 250 คน รวม 290 คน ผลการวิจัยพบว่าสนามและอุปกรณ์กีฬาต่างๆ พร้อมทั้งเครื่องอำนวยความสะดวกมีไม่เพียงพอ ไม่มีสถานที่เก็บอุปกรณ์กีฬา ประเภทของกิจกรรมนั้นหนทางการมีไม่เพียงพอ โอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนไม่ทั่วถึงและงบประมาณมีไม่เพียงพอในการจัดโปรแกรมพลศึกษา

ในปีเดียวกัน ชาลิต ไกรว่อง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผล การเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษาจำนวน 137 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไม่ทราบระเบียบการวัดและประเมินผลของสภาการฝึกหัดครูอย่างลึกซึ้ง อาจารย์ผู้สอนตีความระเบียบการวัดและประเมินผลบางข้อแตกต่างกัน ขาดคู่มือและอุปกรณ์ต่างๆในการสร้างแบบทดสอบทักษะ นักศึกษาขาดความสนใจในการสอบข้อเขียนปลายภาค เพราะหน่วยกิตวิชากิจกรรมพลศึกษามีน้อย คู่มือที่ใช้เป็นแบบเรียนมีน้อยขาดสถานที่และเครื่องมือในการวัดสมรรถภาพทางกายบางอย่าง เครื่องมือที่ใช้ทดสอบทักษะกีฬามีน้อย การกำหนดสัดส่วนในการประเมินผลด้านข้อเขียนและด้านปฏิบัติของอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนแตกต่างกัน

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1967 นิกสัน (Nixon) แห่งมหาวิทยาลัยแอสตันฟอร์ด(Stanford University) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในอเมริกาจำนวน 402 แห่ง พบว่า จำนวน 238 แห่ง ต้องการให้เปิดสอนวิชาผลศึกษาสำหรับนักศึกษาชายและหญิง จำนวน 229 แห่ง ต้องการให้เปิดสอนผลศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และจำนวน 73 แห่ง ต้องการให้เปิดสอนในระดับปริญญาตรี

ในปี ค.ศ. 1970 ลอว์สัน (Lawson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การเลือกโปรแกรมผลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในอเมริกา " โดยการสำรวจและใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาใน 10 มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาต้องการให้จัดวิชาผลศึกษาให้ได้สัดส่วนมีความสัมพันธ์กับโปรแกรม และเกณฑ์การสอบควรให้ภาควิชาผลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ ในด้านการเรียนการสอนต้องปรับปรุงการสอนของอาจารย์ โปรแกรม ปรึกษา วิชาเรียน การให้เกรด เครื่องอำนวยความสะดวก นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่า ถ้าไม่ปรับปรุงให้การเรียนการสอนผลศึกษาในมหาวิทยาลัยให้ได้มาตรฐาน อาจทำให้ความต้องการเรียนวิชาผลศึกษาน้อยลง

ในปี ค.ศ. 1971 เบคเกอร์ (Becker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาสำหรับในวิทยาลัยชุมชนโอเรกอน " โดยใช้วิธีประเมินผลแบบบัตรคะแนนของนิลสัน-โคเมอร์ ออลเซน (Neilson-Comer Allsen Score Card) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน 12 แห่งในรัฐโอเรกอน ผลการวิจัยพบว่าครูผลศึกษามีความสนใจในวิชาชีพของตนเป็นอย่างยิ่ง และมีการเตรียมตัวในการสอนวิชาผลศึกษาเป็นอย่างดี เครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาผลศึกษาอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดทำเนื้องานโปรแกรมผลศึกษาและโปรแกรมผลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดีและผู้วิจัยได้เสนอให้มีการประเมินผลโปรแกรมทุก 5 ปีด้วย

ในปี ค.ศ. 1971 สก็อต (Scott) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การประเมินโปรแกรมผลศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย เทนเนสซี " โดยใช้วิธีประเมินผลแบบบัตรคะแนนของบูควอลเตอร์ ตอลล์เกเนอร์(The Bookwalter Dollgener Score Card) ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมการสอนผลศึกษาและการบริการนักศึกษาควรได้มีการปรับปรุง

ในปี ค.ศ. 1978 ฮอร์ตตัน(Horton) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนของรัฐอาร์คานซอส" โดยใช้วิธีประเมินผลแบบบัตรคะแนนของนิลสัน-โคเมอร์ ออลเซน (Neilson-Comer Allsen Score Card) ซึ่งเป็นเครื่องมือเพื่อเปรียบเทียบ ผลการวิจัยพบว่า อุปกรณ์และการดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา อยู่ในเกณฑ์ต่ำ กิจกรรมผลศึกษาก็ต่ำกว่าเกณฑ์เช่นกัน ข้อดี ที่พบในการวิจัยคือ หนังสือตำรา เอกสารที่มีอยู่ในห้องสมุด อยู่ในเกณฑ์ดี ครูผู้สอนมีความรู้และประสบการณ์ในการสอน สถานที่เหมาะสม ข้อบกพร่องที่พบคือ ผู้สอนเป็นสมาชิกองค์การด้านวิชาชีพอยู่ในเกณฑ์ต่ำ อุปกรณ์ก็หากกลางแจ้งมีไม่เพียงพอกิจกรรมก็หาระหว่างวิทยาลัยมีน้อย และกิจกรรมในวิชาเอกมีน้อยเกินไป

ในปี ค.ศ. 1980 อัลเทนา (Altena) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การประเมินโมโนทัศน์เกี่ยวกับการเรียนการสอนกิจกรรมผลศึกษา" ในวิทยาลัยดอร์ด(Dordt) โดยเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่เรียนวิชาทฤษฎีผลศึกษากับนักศึกษาที่ลงเรียนวิชากิจกรรมผลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาที่เรียนวิชาทฤษฎีผลศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางบวกต่อกิจกรรมผลศึกษา (2) นักศึกษาที่เรียนวิชาทฤษฎีผลศึกษาแสดงให้เห็นถึงความรู้ทางกิจกรรมผลศึกษามากกว่านักศึกษาที่เรียนทางกิจกรรมผลศึกษาอย่างเดียว (3) นักศึกษาที่ลงเรียนวิชาทฤษฎีผลศึกษาและกิจกรรมผลศึกษามีความรู้และทัศนคติดีขึ้นต่อกิจกรรมผลศึกษา

ในปี ค.ศ. 1982 วิลค์ (Wilke) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมการเรียนการสอนผลศึกษาทั่วไประดับอุดมศึกษาในอนาคต" โดยใช้วิธีเดลฟาย (Delphi) กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ ผู้บริหารโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาจำนวน 100 คนและนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาผลศึกษาอย่างน้อย 500 คน ผลการวิจัยพบว่า (1) ควรเน้นเรื่องระบบไหลเวียน โภชนาการ และการควบคุมน้ำหนัก (2) ผู้บริหารควรตระหนักถึงคุณค่าของกิจกรรมผลศึกษาและโปรแกรมผลศึกษา ควรสนองความต้องการของนักศึกษา (3) การจัดโปรแกรมผลศึกษาควรคำนึงถึงการศึกษาด้านอื่นๆด้วย (4) วิชาผลศึกษาควรนับหน่วยกิตรวมอยู่ในหลักสูตรอุดมศึกษา (5) โปรแกรมควรเน้นกิจกรรมผลศึกษาประเภทบุคคลมากกว่าประเภททีม (6) วิชาผลศึกษาที่ให้ลงทะเบียนควรมีเพิ่มขึ้น (7) วิธีการสอนควรสนองความต้องการของนักศึกษา (8) ควรลดจำนวนกลุ่มของวิชา เพื่อให้แต่ละวิชามีผู้เรียนจำนวนมากขึ้นจะได้ประหยัดงบประมาณ

ในปี ค.ศ. 1984 บริกกส์ (Briggs) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยในรัฐ เทนเนสซี" โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังวิทยาลัยชุมชน 10 แห่งและวิทยาลัย 5 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า (1) วิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยมีความต้องการหลักสูตรวิชาพลศึกษา (2) วิทยาลัยชุมชนใช้ระบบการเรียน 4 ภาคเรียนต่อปี วิทยาลัยใช้ระบบการเรียน 2 ภาคเรียนต่อปี (3) วิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยให้คะแนนเป็นตัวอักษร (4) การเรียนระดับปริญญาโทในวิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยจะเรียนเต็มเวลา (5) วิทยาลัยส่วนใหญ่จะเรียนวิชาพลศึกษา 2 วันต่อสัปดาห์ คาบละ 50 นาที (6) ความสนใจของนักศึกษาในด้านสมรรถภาพทางกายนั้นหนาแน่นและกีฬาประเภทบุคคลเพิ่มขึ้นในระหว่าง 5 ปีที่ผ่านมา (7) ความสนใจของนักศึกษาลดลงในยิมนาสติก กีฬาประเภททีมและกิจกรรมเข้าจังหวะในระหว่าง 5 ปีที่ผ่านมา (8) การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้รับการเสนอให้มีในวิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัย (9) วิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยได้มีการนำสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มาใช้ในการเรียนการสอน (10) วิทยาลัยชุมชนจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามากกว่าวิทยาลัย (11) กิจกรรมกีฬาภายในและระหว่างวิทยาลัยจัดให้มีในระดับมาก

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับอุดมศึกษา จะมีประสิทธิภาพและสนองความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เช่น สถานที่ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก การประเมินผล อาจารย์ผู้สอน เป็นต้น ดังนั้นการสำรวจสภาพและความต้องการของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาน่ามีในสถาบันอุดมศึกษาในแต่ละแห่ง ซึ่งมีองค์ประกอบแตกต่างกันไป จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจในการทำวิจัยเป็นอย่างยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย